Sbírka soudních rozhodnutí

STANOVISKO GENERÁLNÍHO ADVOKÁTA
NICHOLASE EMILIOUA
přednesené dne 27. listopadu 2025 [1]

Věc C-412/24

Fauré Le Page Maroquinier SAS,
Fauré Le Page Paris SAS
proti
Goyard ST-Honoré SAS

[žádost o rozhodnutí o předběžné otázce, kterou podal Cour de cassation (Kasační soud, Francie)]

„Řízení o předběžné otázce – Ochranné známky – Směrnice 2008/95/ES – Článek 3 – Důvody pro zamítnutí či neplatnost ochranné známky – Článek 3 odst. 1 písm. g) – Klamavé ochranné známky – Ochranné známky uvádějící rok – Luxusní kožené výrobky, jako jsou kabelky – Ochranné známky údajně klamající veřejnost ohledně roku založení jejich majitele“

I. Úvod

1. Tato žádost o rozhodnutí o předběžné otázce se týká výkladu čl. 3 odst. 1 písm. g) směrnice 2008/95/ES, kterou se sbližují právní předpisy členských států o ochranných známkách [2]. Uvedené ustanovení ukládá členským státům povinnost zamítnout zápis ochranných známek, které „by mohly klamat veřejnost, například pokud jde o povahu, jakost nebo zeměpisný původ výrobku nebo služby“, nebo je prohlásit za neplatné.

2. Projednávaná žádost byla podána v rámci sporu mezi třemi francouzskými společnostmi, jež vyrábějí a prodávají kabelky a jiné kožené zboží, a sice společnostmi Fauré Le Page Maroquinier SAS a Fauré Le Page Paris SAS (dále společně „Fauré Le Page“) na jedné straně a společností Goyard ST-Honoré SAS (dále jen „Goyard“) na straně druhé, který se týká platnosti dvou národních poloobrazových ochranných známek, jejichž majitelem je Fauré Le Page Paris a jež obsahují údaj o roce „1717“.

3. Podle společnosti Goyard mohou napadené ochranné známky klamat veřejnost ve smyslu čl. 3 odst. 1 písm. g) směrnice 2008/95, a měly by tedy být na základě tohoto ustanovení prohlášeny za neplatné. V tomto ohledu tvrdí, že zahrnutí roku „1717“ do těchto ochranných známek vyvolává

[1] – Původní jazyk: angličtina.

[2] – Směrnice Evropského parlamentu a Rady ze dne 22. října 2008 (Úř. věst. 2008, L 299, s. 25). Uvedená směrnice již pozbyla platnosti a byla nahrazena směrnicí Evropského parlamentu a Rady (EU) 2015/2436 ze dne 16. prosince 2015, kterou se sbližují právní předpisy členských států o ochranných známkách (Úř. věst. 2015, L 336, s. 1). Ve věci v původním řízení se však *ratione temporis* použije směrnice 2008/95.

dojem, že jejich majitel byl v uvedeném roce založen, a tudíž že jsou výrobky, na které se dotčené ochranné známky vztahují, vyráběny podle know-how společnosti s několikasetletou historií a vyznačují se zvláštní úrovní kvality. Tak tomu však ve skutečnosti není, neboť společnosti Fauré Le Page Paris a Fauré Le Page Maroquinier byly založeny až v roce 2009, resp. 2011.

4. Pokud je mi známo, Soudní dvůr dosud vydal pouze jediný rozsudek týkající se výkladu dřívějšího znění dotčeného ustanovení[3]. Projednávaná věc tak poskytuje Soudnímu dvoru příležitost dále upřesnit podmínky jeho použití.

II. Právní rámec

A. Unijní právo

5. Článek 3 směrnice 2008/95, který byl nadepsán „Důvody pro zamítnutí či neplatnost“, stanovoval:

„1. Do rejstříku nesmějí být zapsány, a jsou-li zapsány, mohou být prohlášeny neplatnými

[…]

g) ochranné známky, které by mohly klamat veřejnost, například pokud jde o povahu, jakost nebo zeměpisný původ výrobku nebo služby[…]

[…]“

B. Francouzské právo

6. Podle čl. L. 711-3 písm. c) Code de la propriété intellectuelle (zákoník duševního vlastnictví) ve znění použitelném na spor v původním řízení k zápisu nemůže být jako ochranná známka nebo prvek ochranné známky přijato označení, které může klamat veřejnost, zejména povahou, jakostí nebo zeměpisným původem výrobku nebo služby.

III. Skutkový stav, vnitrostátní řízení a předběžné otázky

7. Až do roku 1992 byla francouzská společnost Saillard Paris Sàrl (dále jen „Saillard“) jediným akcionářem Maison Fauré Le Page, další francouzské společnosti, jejímž předmětem činnosti byl od roku 1716 nákup a prodej zbraní, střeliva a kožených doplňků v Paříži. Dne 27. listopadu 1992 byla posledně uvedená společnost zrušena a veškeré její obchodní jmění bylo převedeno na společnost Saillard.

8. Fauré Le Page Paris, první z navrhovatelek v původním řízení, je francouzskou společností zapsanou do registre du commerce et des sociétés (obchodní rejstřík, Paříž, Francie) dne 14. října 2009. Dne 29. října 2009 nabyla od společnosti Saillard francouzskou ochrannou známku

[3] – Viz rozsudek ze dne 30. března 2006, Emanuel (C-259/04, EU:C:2006:215, dále jen „rozsudek Emanuel“). V uvedeném rozsudku Soudní dvůr vyložil čl. 3 odst. 1 písm. g) první směrnice Rady 89/104/EHS ze dne 21. prosince 1988, kterou se sbližují právní předpisy členských států o ochranných známkách (Úř. věst. 1989, L 40, s. 1; Zvl. vyd. 17/01, s. 92). Znění tohoto ustanovení je v podstatě totožné se zněním čl. 3 odst. 1 písm. g) směrnice 2008/95, které ho nahradilo. Výklad podaný v uvedeném rozsudku lze tedy uplatnit na dotčené ustanovení.

č. 134782 „Fauré Le Page“ k označení mimo jiné výrobků jako „bodné a sečné zbraně; střelné zbraně a jejich části; střelivo a projektily; trhaviny; palebné plošiny; nábojové krabice, kůže a imitace kůže, kufry a cestovní tašky“.

9. Dne 17. června 2011 podala společnost Fauré Le Page Paris přihlášku francouzských ochranných známek č. 3839809 a 3839811 „Fauré Le Page Paris 1717“ zejména pro označení výrobků jako „kůže a imitace kůže; kufry a cestovní tašky; cestovní tašky; kabelky“. Tyto ochranné známky byly následně zapsány.

10. Fauré Le Page Maroquinier, druhá navrhovatelka v původním řízení, je francouzská společnost, která v roce 2012 otevřela v Paříži (Francie) kamenný obchod pro prodej výrobků označených napadenými ochrannými známkami. Od roku 2013 provozuje rovněž maloobchodní prodejnu v jednom z francouzských obchodních domů, kde jsou takové výrobky také prodávány.

11. Dne 26. října 2012 podala Goyard proti společnostem Fauré Le Page žalobu, kterou se domáhala zejména prohlášení napadených ochranných známek za neplatné z důvodu, že by mohly klamat veřejnost ve smyslu čl. L. 711–3 písm. c) zákoníku duševního vlastnictví. Rozsudkem ze dne 30. ledna 2015 Tribunal de Grande Instance de Paris (Soud prvního stupně v Paříži, Francie) žalobu společnosti Goyard v této části zamítl. Společnost Goyard podala proti tomuto rozhodnutí odvolání ke Cour d’appel de Paris (Odvolací soud v Paříži, Francie).

12. Rozsudkem ze dne 4. října 2016 Cour d’appel de Paris (Odvolací soud v Paříži) odvolání společnosti Goyard zamítl, pokud jde o klamavou povahu napadených ochranných známek. Toto rozhodnutí bylo zrušeno rozsudkem chambre commerciale de la Cour de Cassation (obchodní senát Kasačního soudu, Francie) ze dne 27. června 2018 s odůvodněním, že veřejnost si rok „1717“ nemusí nutně vykládat tak, že odkazuje na rok založení společností Fauré Le Page, ale spíše v tom smyslu, že odpovídá období, v němž byla založena společnost Maison Fauré Le Page (jejímiž právními nástupkyněmi společnosti Fauré Le Page jsou).

13. Cour d’appel de Paris (Odvolací soud v Paříži) v návaznosti na zrušení svého rozhodnutí a vrácení věci zpět rozhodl dne 23. listopadu 2021 tak, že napadené ochranné známky mohou klamat veřejnost, a musí proto být prohlášeny za neplatné.

14. Uvedený soud zejména konstatoval, že prvky „Paris 1717“ obsažené v napadených ochranných známkách by byly veřejností chápány jako odkaz na místo a rok založení podniku Fauré Le Page a veřejnost by tak byla uváděna v domnění, že podnik byl od roku 1717 provozován nepřetržitě a že know-how původní společnosti Maison Fauré Le Page bylo předáno společnostem Fauré Le Page, což ve skutečnosti nebyla pravda. Uvedený soud dodal, že spotřebitelé nakupující luxusní kožené výrobky často přikládají význam historii a stáří společnosti, která výrobky prodává, a to jako záruce odborných znalostí souvisejících s výrobou a kvalitou daného zboží.

15. Společnosti Fauré Le Page podaly proti posledně uvedenému rozsudku kasační opravný prostředek ke Cour de cassation (Kasační soud, Francie), který je v projednávané věci předkládajícím soudem.

16. Před ním společnosti Fauré Le Page tvrdí, že aby mohla být ochranná známka považována za známku, která může vést ke klamání veřejnosti ve smyslu čl. 3 odst. 1 písm. g) směrnice 2008/95, musí být průměrný spotřebitel klamán nikoli vlastnostmi majitele ochranné známky, ale vlastnostmi výrobků nebo služeb, na které se ochranná známka vztahuje. Vzhledem k tomu, že

napadené ochranné známky nepoukazují na žádnou konkrétní vlastnost výrobků, na které se vztahují, a nanejvýš naznačují, že tyto výrobky mají určitou úroveň jakosti nebo prestiže, nelze mít za to, že spadají do působnosti uvedeného ustanovení.

17. Cour de cassation (Kasační soud) má za to, že ačkoliv čl. 3 odst. 1 písm. g) směrnice 2008/95 uvádí různé vlastnosti výrobků nebo služeb, ohledně kterých může být ochranná známka klamavá, tento výčet není taxativní. Toto ustanovení se proto může použít i v případě, kdy ochranná známka sděluje nepravdivé informace o svém majiteli (jako v projednávané věci počet let, po které je v daném odvětví činný), a průměrný spotřebitel se v důsledku toho domnívá, že výrobky nebo služby se vyznačují určitou úrovní kvality nebo prestiže.

18. V této souvislosti připomíná, že podle judikatury Soudního dvora[4] by jakost prestižních výrobků měla být posuzována nejen s ohledem na jejich hmotné vlastnosti, ale také s přihlédnutím k luxusní a prestižní povaze, jež jim propůjčuje dojem luxusu.

19. Kromě toho má za to, že předmětem rozsudku Emanuel, v němž Soudní dvůr uvedl, že ochranná známka není způsobilá klamat veřejnost, pokud se údajně nepravdivé informace, které sděluje, týkají společnosti vyrábějící zboží, a nikoli samotného zboží, byla jiná situace. V této věci totiž dotčená ochranná známka obsahovala jméno módní návrhářky.

20. Konečně připomíná závěry Cour d'appel de Paris (Odvolací soud v Paříži), které jsou shrnuty v bodě 14 výše.

21. V této souvislosti má Cour de cassation (Kasační soud) za to, že řešení sporu v původním řízení závisí na tom, zda jsou tato zjištění dostačující k prohlášení neplatnosti napadených ochranných známek podle čl. 3 odst. 1 písm. g) směrnice 2008/95.

22. V tomto ohledu považuje za nezbytné nejdříve určit, zda skutečnost, že ochranná známka sděluje takovou nepravdivou informaci o svém majiteli, která může ovlivnit průměrného spotřebitele výrobků a služeb, na něž se tato ochranná známka vztahuje, postačuje k učinění závěru, že tato ochranná známka je klamavá, nebo zda se omyl průměrného spotřebitele musí týkat vlastností těchto výrobků nebo služeb.

23. Dále si Cour de cassation (Kasační soud) pro případ, že by se tento omyl týkal vlastnosti výrobků nebo služeb, na které se vztahuje ochranná známka, klade otázku, zda musí ochranná známka, aby mohla být považována za klamavou, představovat dostatečně konkrétní označení možných vlastností těchto výrobků nebo služeb.

24. Konečně pro případ, že by odpověď na tuto otázku byla kladná, se uvedený soud zabývá tím, zda skutečnost, že ochranná známka připisuje svému majiteli značné zkušenosti nebo know-how v oblasti výroby zboží, na které se vztahuje, může zejména u luxusních výrobků představovat takové dostatečně konkrétní označení.

[4] – Viz rozsudek ze dne 23. dubna 2009, Copad (C-59/08, EU:C:2009:260). Tento rozsudek se týkal otázky, zda může majitel ochranné známky namítat vůči držiteli licence zpochybnění jakosti zboží.

25. S ohledem na výše uvedené se Cour de cassation (Kasační soud) rozhodl přerušit řízení a položit Soudnímu dvoru následující předběžné otázky:

„1) Musí být čl. 3 odst. 1 písm. g) směrnice 2008/95[…] vykládán v tom smyslu, že uvedení smyšleného [roku] v ochranné známce sdělující nepravdivou informaci o dlouhé historii, vážnosti a know-how výrobce uvedených výrobků, a tedy o nehmotných vlastnostech výrobků, umožňuje konstatovat existenci skutečného klamání nebo dostatečně vážného nebezpečí klamání spotřebitele?

2) Je-li odpověď na první otázku záporná, musí být tento článek vykládán v tom smyslu, že:

a) ochrannou známku lze považovat za klamavou, pokud existuje riziko, že se spotřebitel výrobků a služeb, které ochranná známka označuje, bude domnívat, že vlastník této ochranné známky má dlouholeté zkušenosti s výrobou těchto výrobků, což těmto výrobkům propůjčuje prestižní image, když tomu tak přitom není?

b) pro to, aby bylo možné konstatovat existenci skutečného klamání nebo dostatečně vážného nebezpečí klamání spotřebitele, od kterého se odvíjí konstatování klamavé povahy ochranné známky, je třeba, aby ochranná známka představovala dostatečně konkrétní označení možných vlastností výrobků a služeb, pro které je ochranná známka přihlášena, takže spotřebitel je veden k domněnce, že výrobky a služby mají určité vlastnosti, které ve skutečnosti nemají?“

26. Žádost o rozhodnutí o předběžné otázce ze dne 5. června 2024 byla kanceláři Soudního dvora doručena dne 10. června 2024. Písemná vyjádření předložily společnosti Fauré Le Page a Goyard, Francouzská republika a Evropská komise. Tytéž zúčastněné rovněž písemně odpověděly na otázky položené Soudním dvorem. Jednání se nekonalo.

IV. Analýza

27. Podstatou všech tří otázek Cour de cassation (Kasační soud), které přezkoumám společně, je použitelnost důvodu neplatnosti stanoveného v čl. 3 odst. 1 písm. g) směrnice 2008/95 na ochrannou známku, která obsahuje jakožto jeden z prvků rok (v projednávané věci 1717). Uvedený soud se zabývá tím, zda by takový rok mohl být veřejností chápán pouze jako (nesprávný) rok založení majitele napadených ochranných známek (v projednávané věci společnost Fauré Le Page Paris), nebo také jako sdělení (údajně nepravdivé) informace o vlastnosti výrobků, na které se tyto známky vztahují, a sice že jsou vyráběny podle know-how společnosti s několikasetletou historií a vyznačují se zvláštní úrovní kvality.

28. Posouzení započnu objasněním, že ochranná známka, která by mohla klamat veřejnost vlastnostmi svého majitele, nemůže být prohlášena za neplatnou na základě dotčeného ustanovení, ledaže by bylo prokázáno, že taková ochranná známka rovněž klame vlastnostmi výrobků nebo služeb, na které se vztahuje. Kromě toho musí ochranná známka představovat dostatečně konkrétní označení takové vlastnosti. Vysvětlím důvody, proč podle mého názoru takové ochranné známky, jako jsou napadené ochranné známky, nesplňují žádnou z těchto podmínek (A).

29. Poté vysvětlím, že i za předpokladu, že takový prvek ochranné známky, jako je rok „1717“, je způsobilý vyjadřovat informace týkající se konkrétní vlastnosti výrobků nebo služeb, na které se ochranná známka vztahuje, musí být jakákoli případná nesprávnost těchto informací, a tedy i klamavá povaha známky, posuzována výhradně s ohledem na vlastnosti výrobků nebo služeb, jak vyplývají z přihlášky k zápisu. Tyto vlastnosti nezahrnují takové vedlejší prvky, jako je skutečný rok založení majitele ochranné známky (v projednávané věci rok 2009) (B).

30. Nakonec vysvětlím, že řešení, jehož přijetí Soudnímu dvoru navrhuji, nicméně nebrání tomu, aby byla ochranná známka obsahující odkaz na (přibližný) rok založení původního výrobce zboží, na které se ochranná známka vztahuje (v projednávané věci společnost Maison Fauré Le Page), namísto roku založení současného majitele (v projednávané věci společnosti Fauré Le Page Paris), *zrušena* na rozdíl od prohlášení neplatnosti podle jiného ustanovení směrnice 2008/95. Nevylučuje ani možnost uplatnění jiných právních prostředků nápravy (C).

A. Ochranná známka musí být takové povahy, že by mohla klamat veřejnost ve vztahu ke konkrétní vlastnosti výrobků nebo služeb, na které se vztahuje

31. Všechny zúčastněné strany, s výjimkou společnosti Goyard, mají za to, že aby mohla být ochranná známka prohlášena za neplatnou podle čl. 3 odst. 1 písm. g) směrnice 2008/95, musí být takové povahy, že by mohla klamat veřejnost vlastnostmi *výrobků nebo služeb*, na které se vztahuje.

32. Společnost Goyard tvrdí, že ačkoli toto ustanovení výslovně uvádí, že klamavá povaha ochranné známky se může týkat „povahy, jakosti nebo zeměpisného původu výrobku nebo služby“, tento výčet není vyčerpávající (neboť mu předchází slovo „například“). Proto může být ochranná známka, která by mohla klamat veřejnost pouze konkrétními vlastnostmi svého majitele (nebo podniku vyrábějícího výrobky, na které se vztahuje), jako je rok jeho založení, rovněž prohlášena za neplatnou na základě čl. 3 odst. 1 písm. g) směrnice 2008/95, aniž by bylo nutné prokázat, že se informace sdělovaná touto ochrannou známkou týká jakékoli konkrétní vlastnosti výrobků nebo služeb, na které se ochranná známka vztahuje [5].

33. S tímto názorem se neztotožňuji. Nejprve podotýkám, že všechny příklady uvedené v předmětném ustanovení (a sice „povaha, jakost nebo zeměpisný původ“) jsou výslovně označeny jako vlastnosti výrobků nebo služeb, na které se vztahuje ochranná známka. Na tomto základě má francouzská vláda za to, že výraz „například“ použitý v čl. 3 odst. 1 písm. g) směrnice 2008/95 svědčí o tom, že unijní normotvůrce zamýšlel ponechat seznam vlastností výrobků nebo služeb, u nichž může být ochranná známka klamavá, otevřený, a nikoli umožnit, aby klamavá povaha ochranné známky mohla být prokázána pouze s ohledem na vlastnosti jejího majitele.

34. Judikatura Soudního dvora tento výklad potvrzuje. Soudní dvůr v rozsudku ve věci Emanuel [6] konstatoval, že zápis ochranné známky odpovídající jménu tvůrce a prvního výrobce zboží nesoucího tuto ochrannou známku, který se již na jeho výrobě nepodílel, nelze na základě tohoto jediného důvodu zamítnout proto, že by tato ochranná známka mohla klamat veřejnost. Tento rozsudek je prvním ukazatelem toho, že čl. 3 odst. 1 písm. g) směrnice 2008/95 nemá být

[5] – Na okraj poznamenávám, že linie argumentace společnosti Goyard v tomto ohledu není zcela soudržná. Na jedné straně tvrdí, jak jsem právě vysvětlil, že ze znění čl. 3 odst. 1 písm. g) směrnice 2008/95 vyplývá, že příslušná vlastnost nemusí nutně souviset s výrobky, na které se tato ochranná známka vztahuje, a může se týkat například jejich výrobce. Na druhé straně v odpovědi na otázku položenou Soudním dvorem má podle všeho za to, že (nesprávná) informace poskytovaná ochrannou známkou, pokud jde o tohoto výrobce, musí nezbytně vést veřejnost k domněnce, že výrobky se vyznačují určitými vlastnosti, které ve skutečnosti nemají.

[6] – Bod 51.

uplatňován na ochranné známky, které mohou veřejnost klamat pouze takovými vlastnostmi jejich majitele, jako je jeho totožnost (jako tomu bylo v rozsudku ve věci Emanuel) nebo rok jeho založení (jak je tvrzeno v projednávané věci).

35. Kromě toho příklady z judikatury Tribunálu týkající se výkladu čl. 7 odst. 1 písm. g) nařízení (ES) č. 207/2009[7] (který se sice vztahoval na ochranné známky EU, ale jeho znění je totožné se zněním s čl. 3 odst. 1 písm. g) směrnice 2008/95) ukazují, že posouzení otázky, zda by ochranná známka „mohla klamat veřejnost“, se vždy provádí s ohledem na vlastnosti výrobků nebo služeb, na které se ochranná známka vztahuje.

36. Tribunál konstatoval, že slovní ochranná známka EU BIO-INSECT Shocker mohla klamat relevantní veřejnost, jelikož by ji vnímala jako ochrannou známku označující ekologické výrobky nebo výrobky související s ochranou životního prostředí, ačkoliv byla ve skutečnosti zapsána pro biocidní přípravky[8]. Tento soud obdobně uvedl, že zápis označení CAFFÈ NERO jako slovní ochranné známky EU byl správně zamítnut z důvodu, že spotřebitelé by se mohli domnívat, že některé z výrobků, na které se vztahuje přihláška k zápisu, a sice čaj, kakao a přípravky na bázi kakaa, jakož i náhražky kávy, sestávají z černé kávy nebo ji obsahují, ačkoli tomu tak ve skutečnosti není[9].

37. Tribunál obecně uvedl, že pro účely použití čl. 7 odst. 1 písm. g) nařízení č. 207/2009 je třeba určit, zda ke dni podání přihlášky k zápisu ochranné známky neexistoval rozpor mezi informací, kterou zpochybněná ochranná známka šířila, a *vlastnostmi výrobků*, na něž se uvedená přihláška vztahovala[10]. V tomtéž duchu uvedený soud konstatoval, že „ochranná známka klame spotřebitele pouze tehdy, pokud je spotřebitel veden k domněnce, že *výrobky a služby* mají určité vlastnosti, které ve skutečnosti nemají“[11], čímž potvrdil, že posouzení podle dotčeného ustanovení se musí zaměřit na vnímání relevantní veřejnosti ve vztahu k samotným výrobkům nebo službám.

38. Systematický a teleologický výklad čl. 3 odst. 1 písm. g) směrnice 2008/95 opět podporuje závěr, že k tomu, aby byla ochranná známka prohlášena za neplatnou na základě uvedeného ustanovení, je nezbytné, aby byla klamavá ohledně vlastností výrobků nebo služeb, na které se vztahuje (a ne jen pouze ohledně jejího majitele).

39. Zaprvé článek 13 směrnice 2008/95 stanoví, že „[e]xistují-li důvody zamítnutí, zrušení nebo neplatnosti ochranné známky jen pro část výrobků nebo služeb, pro něž byla ochranná známka zapsána nebo přihlášena, týká se zamítnutí přihlášky nebo zrušení či neplatnost ochranné známky pouze těchto výrobků nebo služeb“. Jak zdůrazňují společnosti Fauré Le Page, vzhledem k tomu, že toto ustanovení předpokládá, že ochranná známka může být klamavá vlastností

7 – Nařízení ze dne 26. února 2009 o ochranné známce Společenství (Úř. věst. 2009, L 78, s. 1), které se použilo před tím, než vstoupilo v platnost nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) 2017/1001 ze dne 14. června 2017 o ochranné známce Evropské unie (Úř. věst. 2017, L 154, s. 1). Článek 7 odst. 1 písm. g) posledně uvedeného nařízení má totožné znění jako čl. 7 odst. 1 písm. g) nařízení č. 207/2009.

8 – Viz rozsudek ze dne 13. května 2020, SolNova v. EUIPO – Canina Pharma (BIO-INSECT Shocker) (T-86/19, EU:T:2020:199).

9 – Viz rozsudek ze dne 27. října 2016, Caffè Nero Group v. EUIPO (CAFFÈ NERO) (T-29/16, nezveřejněný, EU:T:2016:635). Viz také rozsudky ze dne 26. října 2017, Alpirsbacher Klosterbräu Glauner v. EUIPO (Klosterstoff) (T-844/16, EU:T:2017:759), v němž Tribunál potvrdil rozhodnutí o zamítnutí přihlášky označení Klosterstoff z důvodu, že přihlašovaná ochranná známka by mohla klamat relevantní veřejnost, pokud jde o „nealkoholické nápoje, zejména nealkoholické pivo“, a ze dne 29. listopadu 2023, Myforest Foods v. EUIPO (MYBACON) (T-107/23, nezveřejněný, EU:T:2023:769), v němž Tribunál konstatoval, že zápis označení MYBACON jakožto slovní ochranné známky EU musí být zamítnut, protože by mohlo klamat veřejnost povahou dotčených potravin, kterými byly náhražky masa na bázi hub, náhražky masa a hotová jídla složená převážně z náhražek masa, včetně náhražek masa na bázi hub.

10 – Rozsudek ze dne 29. června 2022, Hijos de Moisés Rodríguez González v. EUIPO – Irsko a Ornua (La Irlandesa 1943) (T-306/20, EU:T:2022:404). Kurzivou zvýraznil autor stanoviska.

11 – Viz rozsudek ze dne 29. listopadu 2018, Khadi and Village Industries Commission v. EUIPO – BNP Best Natural Products (Khadi Ayurveda) (T-683/17, nezveřejněný, EU:T:2018:860, bod 53 a citovaná judikatura). Kurzivou zvýraznil autor stanoviska.

týkající se pouze části výrobků nebo služeb, na které se vztahuje, potvrzuje tím, že posouzení důvodu neplatnosti uvedeného v čl. 3 odst. 1 písm. g) dotčené směrnice musí být vždy provedeno ve vztahu k těmto výrobkům nebo službám.

40. Zadruhé výklad, jehož přijetí Soudnímu dvoru navrhuji, je v souladu se zněním článku 2 směrnice 2008/95, který stanoví, že „ochrannou známkou" mohou být pouze označení způsobilá odlišit *výrobky nebo služby*[12] jednoho podniku od výrobků či služeb jiných podniků. V souvislosti s použitím čl. 7 odst. 1 písm. g) nařízení č. 207/2009 Tribunál uvedl, že základní funkcí ochranné známky je zaručit spotřebiteli nebo koncovému uživateli totožnost původu výrobku nebo služby označených ochrannou známkou a umožnit jim tento výrobek nebo službu rozlišit bez možnosti záměny od výrobku nebo služby, které mají jiný původ. Posouzení na základě dotčeného ustanovení tedy nesmí být rozšiřováno jednak nad rámec dotčených výrobků a služeb a jednak vnímání ochranné známky relevantní veřejností[13]. Podle mého názoru je zjevné, že z téže logiky vychází i čl. 3 odst. 1 písm. g) směrnice 2008/95.

41. S ohledem na výše uvedené jsem toho názoru, že ochranná známka, která by mohla klamat veřejnost pouze takovými vlastnostmi svého majitele, jako je rok založení, a nikoli vlastnostmi výrobků nebo služeb, na které se vztahuje, nemůže být prohlášena za neplatnou na základě uvedeného ustanovení.

42. Z toho pro účely projednávané věci vyplývá, že pouhá skutečnost, že napadené ochranné známky mohou klamat veřejnost rokem založení majitele, nepostačuje k učinění závěru o jejich neplatnosti na základě čl. 3 odst. 1 písm. g) směrnice 2008/95. Jak uvádí francouzská vláda, tento rok sám o sobě neposkytuje žádnou informaci týkající se výrobků nebo služeb, na které se tyto ochranné známky vztahují.

43. Je však pravda, jak podotýká sám předkládající soud, že uvedení roku založení majitele ochranné známky v ochranné známce může být veřejností vnímáno jako údaj o tom, že výrobky nebo služby, na které se ochranná známka vztahuje, jsou vyráběny nebo poskytovány s využitím zvláštního know-how a mají určitou úroveň kvality nebo prestiže, a to zejména tehdy, pokud se jedná o rok dávno minulý.

44. V této souvislosti nicméně připomínám, že aby byla ochranná známka prohlášena za neplatnou podle čl. 3 odst. 1 písm. g) směrnice 2008/95, musí být nejen způsobilá klamat veřejnost vlastností výrobků nebo služeb, na které se vztahuje, ale musí také představovat *dostatečně konkrétní* označení této vlastnosti. Podle ustálené judikatury Tribunálu, kterou by měl podle mého názoru Soudní dvůr potvrdit, totiž platí, že pokud ochranná známka nevyjadřuje dostatečně konkrétní a jasné sdělení ohledně chráněných výrobků a služeb nebo jejich vlastností, ale pouze jej naznačuje, nemůže dojít k žádnému klamání ve vztahu k těmto výrobkům a službám[14].

[12] – Kurzivou zvýraznil autor stanoviska.

[13] – Viz rozsudek ze dne 22. března 2018, Safe Skies v. EUIPO – Travel Sentry (TSA LOCK) (T-60/17, nezveřejněný, EU:T:2018:164, body 62 a 63, jakož i citovaná judikatura). Viz také rozsudek ze dne 2. dubna 2025, Giuliani v. EUIPO – H&H (Swisse) (T-442/23, nezveřejněný, EU:T:2025:354, bod 100 a citovaná judikatura).

[14] – Obdobně viz judikatura k čl. 7 odst. 1 písm. g) nařízení č. 207/2009, zejména rozsudek ze dne 27. června 2017, Aldi Einkauf v. EUIPO – Fratelli Polli (ANTICO CASALE) (T-327/16, nezveřejněný, EU:T:2017:439, bod 51 a citovaná judikatura). Jak vysvětluje Úřad Evropské unie pro duševní vlastnictví (EUIPO) ve svých metodických pokynech, příslušná veřejnost musí rozpoznat, že označení vyjadřuje konkrétní, jasné a jednoznačné sdělení o povaze, jakosti nebo zeměpisném původu (nebo jiné vlastnosti) výrobků a služeb formulované tak, že je neklamavé užívání nemožné (viz https://guidelines.euipo.europa.eu/2302943/2251679/metodicke-pokyny-k-ochrann%C3 %BDm-znamkam/2-test-klamavosti).

45. Podle mého názoru pouhé zahrnutí roku do ochranné známky, aniž by bylo jasně uvedeno, že se (údajně) jedná o rok založení majitele ochranné známky, samo o sobě takové dostatečně konkrétní označení nepředstavuje.

46. Při neexistenci jakéhokoliv dalšího upřesnění totiž může být takový rok veřejností chápán jako rok založení společnosti, která v současné době vyrábí nebo prodává výrobky nebo poskytuje služby, na které se ochranná známka vztahuje, což může být jiná právnická nebo fyzická osoba, než je majitel ochranné známky, nebo jako rok založení společnosti (nebo jiný významný rok v její historii), která původně vyráběla tyto výrobky nebo poskytovala tyto služby a následně převedla svůj majetek na jiný subjekt. Přijmeme-li v projednávané věci druhý nastíněný výklad, pak s výhradou posouzení předkládajícím soudem mám za to, že napadené ochranné známky by jen stěží mohly být považovány za způsobilé klamat veřejnost, neboť společnost Maison Fauré Le Page, tedy původní výrobce zboží prodávaného společnostmi Fauré Le Page, v roce 1717 již existovala (přičemž byla založena o rok dříve, čili v roce 1716).

47. Kromě toho by pouhé uvedení roku, jako je zde rok „1717“, v ochranné známce mohlo být rovněž vnímáno jako odkaz na rok, kdy vznikl design výrobků nesoucích tuto známku, nebo jako rok, kdy byly první model nebo verze těchto výrobků uvedeny na trh. Mohl by být rovněž vykládán jako rok, kdy byly poprvé uplatněny know-how nebo technika použité při výrobě výrobků, nebo jak uvádí Komise, jako čistě smyšlený nebo fiktivní rok, který know-how a zkušenosti podniku, z něhož výrobky pocházejí, ani kvalitu těchto výrobků nedokládá.

48. Podle mého názoru formulace otázek položených Cour de cassation (Kasační soud) tuto nejednoznačnost potvrzuje. Tento soud uvádí, že prvek „1717“ obsažený v napadených ochranných známkách lze považovat jednak za prvek vyjadřující nepravdivé informace o „dlouholeté historii, vážnosti a know-how výrobce uvedených výrobků“, a jednak za prvek, z něhož plyne, že majitel těchto ochranných známek vyrábí dotčené výrobky již po staletí, což těmto výrobkům propůjčuje prestižní image. Skutečnost, že prvek „1717“ vede Cour de Cassation (Kasační soud) k těmto četným – a do určité míry nejasným – možným výkladům, podle mého názoru potvrzuje, že napadené ochranné známky nepředstavují dostatečně konkrétní označení vlastnosti výrobků, na které se vztahují. Posouzení by mohlo být odlišné, kdyby namísto tohoto prvku ochranné známky obsahovaly přesnější formulace jako například „Řemeslná výroba od roku 1717“ nebo „Technika používaná od roku 1717“. Tak tomu však v projednávané věci není.

B. Posouzení podle čl. 3 odst. 1 písm. g) musí vycházet pouze z ochranné známky a ze seznamu výrobků nebo služeb, na které se vztahuje

49. V této části vysvětlím, že i když se má za to, že takový prvek ochranné známky, jako je zde rok „1717“, vyjadřuje informace o konkrétní vlastnosti výrobků nebo služeb, na které se ochranná známka vztahuje, například tím, že naznačuje, že tyto výrobky jsou vyráběny podle know-how podniku s několikasetletou historií a vyznačují se zvláštní úrovní kvality, nesprávnost této informace, a tedy případně klamavá povaha ochranné známky, může být v každém případě posuzována pouze s ohledem na vlastnosti výrobků nebo služeb, jak vyplývají z přihlášky k zápisu. Mezi takové vlastnosti rok, kdy byl majitel ochranné známky skutečně založen (v projednávané věci 2009), nepatří.

50. V této souvislosti připomínám, že ve svém stanovisku ve věci PMJC [15] jsem vysvětlil, že Soudní dvůr již rozhodl, že „aby bylo možno konstatovat, že ochranná známka byla zapsána v rozporu s důvodem pro zamítnutí týkajícím se nebezpečí klamání, musí být prokázáno, že označení předložené k zápisu jako ochranná známka by *samo o sobě* vyvolalo toto nebezpečí“ [16]. Jak tvrdí společnosti Fauré Le Page, francouzská vláda a Komise, důvod neplatnosti uvedený v čl. 3 odst. 1 písm. g) směrnice 2008/95 vyžaduje, aby bylo prokázáno, že v době podání přihlášky k zápisu byla ochranná známka *sama o sobě* klamavá [17], a to v tom smyslu, že by z této ochranné známky veřejnost vyvodila informace, které jsou zcela nezbytně nepravdivé ve vztahu k výrobkům nebo službám uvedeným v předmětné přihlášce. Jinými slovy je třeba, aby *ab initio* [18] existovala nesrovnalost mezi informacemi vyjadřovanými ochrannou známkou a vlastnostmi výrobků nebo služeb uvedených v její přihlášce [19].

51. Z toho vyplývá, že při posuzování klamavosti podle čl. 3 odst. 1 písm. g) směrnice 2008/95 by neměly být zohledňovány žádné konkrétní okolnosti, které nevyplývají ze samotné ochranné známky nebo ze seznamu výrobků a služeb, na které se tato ochranná známka vztahuje, jak byly předloženy v době podání přihlášky [20].

52. V projednávané věci neexistuje žádný rozpor mezi informacemi vyjadřovanými ochrannou známkou a vlastnostmi výrobků nebo služeb, které lze vyvodit z přihlášky k zápisu. Seznam výrobků obsažených v předmětné přihlášce – tj. „kůže a imitace kůže; kufry a cestovní tašky; cestovní tašky; kabelky“ – totiž neobsahuje nic, co by mohlo být v rozporu s informacemi údajně vyjadřovanými napadenými ochrannými známkami, a sice že výrobky, na které se tyto ochranné známky vztahují, jsou vyráběny podle know-how společnosti s několikasetletou historií a vyznačují se zvláštní úrovní kvality. Skutečnost, že společnosti Fauré Le Page Paris a Fauré Le Page Maroquinier byly založeny až v letech 2009 a 2011, nelze zohlednit, jelikož jak jsem vysvětlil, tyto informace nejsou uvedeny v samotných napadených ochranných známkách ani v seznamu výrobků nebo služeb, na které se vztahují.

53. Společnost Goyard nicméně tvrdí, že v rámci různých příkladů, které jsou uvedeny v čl. 3 odst. 1 písm. g) směrnice 2008/95 a připomenuty v bodě 31 výše, předpokládá příklad týkající se „zeměpisného původu“ zohlednění okolností souvisejících s místem výroby dotčeného zboží nebo poskytování dotčených služeb, které nejsou spjaty se samotnou ochrannou známkou nebo seznamem výrobků nebo služeb, na které se vztahuje. Podle společnosti Goyard z toho vyplývá, že takové aspekty, jako je v projednávané věci skutečnost, že společnosti Fauré Le Page Paris a Fauré Le Page Maroquinier byly založeny v letech 2009 a 2011, což není uvedeno v samotné ochranné známce ani v seznamu výrobků nebo služeb, na které se vztahuje, mohou být rovněž zohledněny pro určení neplatnosti ochranné známky podle čl. 3 odst. 1 písm. g) směrnice 2008/95.

[15] – C-168/24, EU:C:2025:221 (dále jen „mé stanovisko ve věci PMJC“). Viz body 41 až 46 uvedeného stanoviska.

[16] – Viz rozsudek ze dne 8. června 2017, W. F. Gözze Frottierweberei a Gözze (C-689/15, EU:C:2017:434, bod 55 a citovaná judikatura). Kurzivou zvýraznil autor stanoviska. Tento rozsudek se týkal výkladu čl. 7 odst. 1 písm. g) nařízení č. 207/2009, a nikoli čl. 3 odst. 1 písm. g) směrnice 2008/95. Lze jej však analogicky použít na výklad posledně uvedeného ustanovení.

[17] – Obdobně viz rozsudek ze dne 3. září 2025, Verband der Islamischen Kulturzentren v. EUIPO – Inaba Shokuhin (TUNA) (T-377/24, nezveřejněný, EU:T:2025:825, bod 80 a citovaná judikatura). Viz také body 41 a 44 mého stanoviska ve věci PMJC a v nich citovaná judikatura.

[18] – Obdobně viz rozsudek ze dne 29. června 2022, Hijos de Moisés Rodríguez González v. EUIPO – Irsko a Ornua (La Irlandesa 1943) (T-306/20, EU:T:2022:404, bod 68).

[19] – Obdobně viz judikatura citovaná v bodě 37 výše.

[20] – Obdobně viz rozsudek ze dne 3. září 2025, Verband der Islamischen Kulturzentren v. EUIPO – Inaba Shokuhin (TUNA) (T-377/24, nezveřejněný, EU:T:2025:825, body 81 až 83).

54. Ani v tomto případě nesouhlasím. Předně uznávám, že v judikatuře Soudního dvora – a ostatně ani v judikatuře Tribunálu – neexistují žádné příklady, kdy by byla ochranná známka skutečně shledána za způsobilou klamat veřejnost ve smyslu uvedeného ustanovení nebo čl. 7 odst. 1 písm. g) nařízení č. 207/2009 (který, jak jsem již vysvětlil v bodě 35 výše, je formulován totožně jako čl. 3 odst. 1 písm. g) směrnice 2008/95), pokud jde o „zeměpisný původ“ výrobků nebo služeb, na které se vztahuje.

55. Jeví se mi však, že v rámci použití čl. 7 odst. 1 písm. g) nařízení č. 207/2009 přijal Tribunál široký výklad pojmu „zeměpisný původ“, který chápe v tom smyslu, že odkazuje na místo původu nebo provenienci výrobků nebo služeb – například starý statek, které nemusí být nutně konkrétním zeměpisným místem [21].

56. Na tomto základě si dokáži například snadno představit, že by ochranná známka obsahující formulaci „Z lesa“ mohla být prohlášena za neplatnou podle čl. 3 odst. 1 písm. g) směrnice 2008/95 ve vztahu k výrobkům, které by byly v přihlášce k zápisu popsány jako „nábytek vyrobený z materiálů napodobujících dřevo (jako jsou plasty)“, a to z důvodu, že taková ochranná známka by mohla klamat veřejnost nejen složením, ale také místem původu nebo proveniencí příslušných výrobků. Takové posouzení může být provedeno, aniž by bylo nutné zohlednit jiné aspekty než samotnou ochrannou známku nebo seznam výrobků nebo služeb, na které se tato ochranná známka vztahuje.

57. V důsledku toho mě nepřesvědčil argument společnosti Goyard, podle kterého z odkazu na „zeměpisný původ“ výrobků nebo služeb uvedeného v dotčeném ustanovení nutně plyne, že musí být nezbytně zohledněny vedlejší prvky [22].

58. S ohledem na tyto úvahy mám za to, že v projednávané věci nelze skutečnost, že společnosti Fauré Le Page Paris a Fauré Le Page Maroquinier byly založeny v letech 2009 a 2011, zohlednit pro účely určení, že napadené ochranné známky jsou způsobilé klamat veřejnost, a měly by proto být prohlášeny za neplatné podle čl. 3 odst. 1 písm. g) směrnice 2008/95. Na tomto základě a s výhradou ověření předkládajícím soudem mi není zcela jasné, jak by se na tyto ochranné známky mohl uplatnit důvod neplatnosti uvedený v dotčeném ustanovení.

C. Závěrečné poznámky: rozlišení mezi neplatností, zrušením a jinými prostředky nápravy

59. Jak jsem již vysvětlil v úvodu, hlavní linie argumentace společnosti Goyard týkající se napadených ochranných známek spočívá v tom, že tyto ochranné známky obsahují prvek – a sice rok „1717“, který by mohl u veřejnosti vyvolávat (mylný) dojem, že původní výrobce výrobků, na které se ochranná známka vztahuje (a sice společnost Maison Fauré Le Page, založená v roce 1716), se stále podílí na jejich výrobě, zatímco současný majitel (Fauré Le Page Paris) byl založen v roce 2009.

[21] – Viz rozsudek ze dne 27. června 2017, Aldi Einkauf v. EUIPO – Fratelli Polli (ANTICO CASALE) (T-327/16, nezveřejněný, EU:T:2017:439, body 46 až 52). V tomto rozsudku nicméně Tribunál potvrdil závěry odvolacího senátu Úřadu Evropské unie pro duševní vlastnictví (EUIPO), přičemž konstatoval, že relevantní veřejnost by výrazy „antico casale“ nevnímala tak, že vyjadřují dostatečně konkrétní a jasné sdělení, a nepovažovala by tedy tento prvek ochranné známky za označení zeměpisného původu dotčených výrobků, ale spíše za čistě pochvalný výraz.

[22] – Jak však vysvětlím níže v bodě 62, pro účely použití čl. 12 odst. 2 písm. b) směrnice 2008/95, který se týká zrušení ochranných známek z důvodu jejich klamavosti, lze zohlednit i jiné aspekty než samotnou ochrannou známku nebo seznam výrobků nebo služeb, na které se vztahuje (například okolnosti týkající se *místa*, kde jsou tyto výrobky nebo služby skutečně vyráběny nebo poskytovány). Například ochranná známka „Mövenpick of Switzerland“ byla zrušena, protože dotyčné výrobky byly vyráběny v Německu (viz rozhodnutí prvního odvolacího senátu ze dne 12. února 2009, R 697/2008-1, Biscosuisse – Chocosuisse v. Mövenpick Holding, body 17 až 19).

60. Pro účely doplnění svého posouzení dodávám, že prohlášení takové ochranné známky, jako jsou napadené ochranné známky, za neplatnou podle čl. 3 odst. 1 písm. g) směrnice 2008/95 pouze z takového důvodu by podle mého názoru bylo v rozporu se základní zásadou, podle níž ochranné známky představují samostatné předměty obchodních transakcí. Jejich vlastnictví může být převáděno z jedné osoby nebo z jednoho podniku na jiné subjekty, aniž by takový převod způsoboval neplatnost samotné ochranné známky. Právě toto v podstatě Soudní dvůr konstatoval v rozsudku ve věci Emanuel ohledně ochranné známky nesoucí jméno původního návrháře dotčených oděvů, který se již na jejich výrobě nepodílel [23].

61. Z žádosti o rozhodnutí o předběžné otázce jsem vyrozuměl, že společnosti Fauré Le Page legálně nabyly francouzskou ochrannou známku „Fauré Le Page“ od společnosti Saillard, která sama byla jediným akcionářem původní společnosti Maison Fauré Le Page, od níž následně nabyla celé její obchodní jmění. Rovněž souhlasím se společnostmi Fauré Le Page, že veřejnost si je vědoma toho, že ochranné známky, zejména ty, které jsou zapsány pro výrobky v sektoru luxusního zboží, jako je tomu v projednávané věci, často odkazují na rok založení původního nebo prvního výrobce, i když tento výrobce již není za jejich výrobu odpovědný. To je přirozeným důsledkem skutečnosti, že podniky s několikasetletou historií zůstávají jen zřídkakdy v průběhu času nezměněny a v praxi bývají předmětem různých transakcí – prodejů, zpětných odkupů, restrukturalizací a licencování ochranných známek. Je zjevné, že takové transakce nemohou samy o sobě automaticky způsobovat neplatnost ochranných známek obsahujících prvky vztahující se k jejich dřívějšímu nebo původnímu majiteli.

62. Řešení, jehož přijetí Soudnímu dvoru navrhuji, však podle mého názoru nevylučuje možnost *zrušení* takových ochranných známek, pokud okolnosti související s jejich užíváním po zápisu prokazují, že se původní výrobce (nebo předchozí či původní majitel ochranné známky) již nepodílí na výrobě výrobků nebo poskytování služeb, na které se ochranná známka vztahuje, a že v důsledku toho je známka způsobilá klamat veřejnost vlastnostmi těchto výrobků nebo služeb.

63. V této souvislosti připomínám, že jsem ve svém stanovisku ve věci PMJC [24] objasnil rozdíl mezi čl. 3 odst. 1 písm. g) směrnice 2008/95, který se týká neplatnosti, tj. otázky, zda ochranná známka vůbec měla být zapsána, a čl. 12 odst. 2 písm. b) téže směrnice, který se týká zrušení, tedy otázky, zda by měla být platně zapsaná ochranná známka nicméně zrušena, protože již nesplňuje podmínky pro zápis. Jak jsem již uvedl, podle prvního ustanovení nemohou být zohledněny prvky, které nejsou obsaženy v samotné ochranné známce nebo v seznamu výrobků nebo služeb předloženém v přihlášce k zápisu. Naproti tomu čl. 12 odst. 2 písm. b) směrnice 2008/95 stanoví, že majitel ochranné známky může být zbaven svých práv, jestliže známka po dni, ke kterému byla zapsána „*v důsledku užívání* majitelem nebo s jeho souhlasem pro výrobky nebo služby, pro které byla zapsána, může vést ke klamání veřejnosti, zejména pokud jde o povahu, jakost nebo zeměpisný původ těchto výrobků nebo služeb“ [25]. Podle tohoto ustanovení lze tudíž zohlednit vnější okolnosti týkající se způsobu, jakým byla ochranná známka od svého zápisu užívána.

64. Z toho vyplývá, že ačkoliv ochranná známka obsahující prvky odkazující na předchozího nebo původního majitele nebo na původního výrobce výrobků nebo poskytovatele služeb, na které se vztahuje, nemůže být prohlášena za neplatnou na základě čl. 3 odst. 1 písm. g) směrnice 2008/95,

[23] – Viz body 45 až 49 uvedeného rozsudku. Viz také stanovisko generálního advokáta D. Ruiz-Jaraba Colomera ve věci Emanuel (C-259/04, EU:C:2006:50, body 35 až 40). Konečně viz rozsudek ze dne 14. května 2009, Fiorucci v. OHIM – Edwin (ELIO FIORUCCI) (T-165/06, EU:T:2009:157, body 30 až 34). Dodávám, že článek 21 Dohody o obchodních aspektech práv k duševnímu vlastnictví (Dohoda TRIPS) stanoví, že „majitel zapsané ochranné známky bude mít právo převodu ochranné známky, aniž by nezbytně došlo k převodu předmětu činnosti, k němuž ochranná známka náleží“.

[24] – Viz body 50 až 54 uvedeného stanoviska.

[25] – Kurzivou zvýraznil autor stanoviska.

mohla by být nicméně zrušena podle jejího čl. 12 odst. 2 písm. b), pokud se například prokáže, že po svém zápisu byla ochranná známka užívána pro výrobky, jejichž výroba nemá žádnou spojitost s původním výrobcem nebo producentem. Připomínám, že toto je v podstatě závěr, ke kterému jsem dospěl ve svém stanovisku ve věci PMJC, v němž jsem Soudnímu dvoru navrhl, aby posledně uvedené ustanovení vykládal v tom smyslu, že nebrání *rozhodnutí o zrušení* ochranné známky tvořené příjmením tvůrce z toho důvodu, že ochranná známka byla po svém převodu využívána za podmínek, které mohly veřejnost skutečně uvádět v domnění, že tento tvůrce se stále podílel na tvorbě označeného zboží, i když tomu tak už nebylo.

65. Konečně poznamenávám, že bod 7 odůvodnění směrnice 2008/95 uvádí, že tato směrnice „by neměla vyloučit možnost použít na ochranné známky ustanovení jiných předpisů členských států, než jsou předpisy o ochranných známkách, jako jsou například předpisy o nekalé soutěži, občanskoprávní odpovědnosti nebo o ochraně spotřebitele“. Jak Soudní dvůr vysvětlil v rozsudku ve věci Emanuel [26], zahrnutí „nesprávných“ informací do ochranné známky může za určitých okolností představovat „lstivý“ postup pro účely stanovení občanskoprávní odpovědnosti, i když by se nemuselo jednat o klamání ve smyslu čl. 3 odst. 1 písm. g) uvedené směrnice. Tak tomu může být zejména v případě, kdy by majitel ochranné známky vystupoval ve vztahu k relevantní veřejnosti jako zákonný nebo hospodářský nástupce majitele podobné dřívější ochranné známky, aniž by mezi nimi existoval jakýkoliv vztah kontinuity nebo nástupnictví.

66. Taková okolnost, pokud by existovala již v době zápisu ochranné známky, by mohla být rovněž zohledněna pro učinění závěru o neplatnosti této ochranné známky na základě jiného důvodu uvedeného v čl. 3 odst. 2 směrnice 2008/95, a sice v jejím čl. 3 odst. 2 písm. d), který se týká přihlášek, jež nebyly podány v dobré víře [27].

67. Úspěch jakékoliv takové podpůrné námitky by však závisel na tom, zda by bylo možné prokázat, že se majitel ochranné známky – v projednávané věci společnosti Fauré Le Page – záměrně snažil vytvořit nepravdivý dojem kontinuity nebo nástupnictví. Z mého pohledu a s výhradou posouzení předkládajícím soudem tomu tak v projednávané věci podle všeho není, neboť jak jsem již uvedl v bodě 60 výše, společnost Fauré Le Page Paris legálně nabyla francouzskou ochrannou známku „Fauré Le Page“ od společnosti Saillard, která sama byla jediným akcionářem původní společnosti Maison Fauré Le Page, od níž následně nabyla celé její obchodní jmění.

V. Závěry

68. S ohledem na všechny výše uvedené úvahy navrhuji, aby Soudní dvůr odpověděl na předběžné otázky položené Cour de cassation (Kasační soud, Francie) následovně:

„Článek 3 odst. 1 písm. g) směrnice Evropského parlamentu a Rady 2008/95/ES ze dne 22. října 2008, kterou se sbližují právní předpisy členských států o ochranných známkách,

musí být vykládán v tom smyslu, že

[26] – Viz bod 50 tohoto rozsudku.

[27] – Obdobně z hlediska nařízení č. 207/2009 viz rozsudek ze dne 6. července 2022, Zdút v. EUIPO – Nehera a další (nehera) (T-250/21, EU:T:2022:430, bod 68). Ustanovením odpovídajícím čl. 3 odst. 2 písm. d) směrnice 2008/95 v rámci tohoto nařízení je čl. 52 odst. 1 písm. b).

uvedení roku, které může být veřejností vnímáno jako označení roku založení majitele ochranné známky, byť tomu tak není, v ochranné známce nemůže samo o sobě způsobit neplatnost této ochranné známky. K tomu, aby byla ochranná známka prohlášena za neplatnou na základě uvedeného ustanovení, musí být způsobilá klamat veřejnost vlastností výrobků nebo služeb, na které se vztahuje, a musí představovat dostatečně konkrétní označení této vlastnosti. Kromě toho by při posuzování podle čl. 3 odst. 1 písm. g) uvedené směrnice neměly být zohledňovány jakékoliv okolnosti, jako je například skutečný rok založení současného majitele ochranné známky, které nesouvisí se samotnou ochrannou známkou nebo se seznamem výrobků a služeb, na které se vztahuje, jak byl předložen v době podání přihlášky k zápisu.“